

Poutník

3/2024 | 28. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

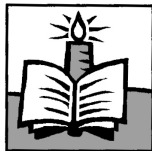

Farní odpoledne 16. 6. 2024 (foto: L. Ešpandrová)

2. etapa opravy střechy kostela - červen 2024

Úvodní strana: Mariánská Hora z dronu 31. 7. 2024 (foto: L. Faltus)

Z historie farnosti

Mariánská Hora a P. Robert Kunert SJ

O existenci poutního místa Mariánská Hora jsem se poprvé dozvěděla, když jsem nastoupila v roce 1991 do noviciátu SSJ. P. Robert Kunert SJ, náš zakladatel, se kterým jsme se jako novicky dostávaly při řeholní formaci do kontaktu, se nikdy netajil hlubokou láskou k tomuto místu a vůbec ke svému rodnému kraji. Jako mladému člověku, který teprve objevoval své životní povolání a život vůbec, mi velmi imponoval jeho vztah k vlastním kořenům, na které nikdy ve svém pohnutém životě nezapomněl. Naopak, vyrůstal na nich. Tak jsem se přirozeně i já dostala na toto krásné místo a mohla zakusit jeho posvátnost.

Už v těchto mých začátcích se mi poštěstilo zažít vícekrát P. Roberta na Mariánské Hoře v obklopení jeho milých krajanů, např. při poutích, ale také o samotě, jen tak, jakoby nahodile při návštěvě Dolní Čermné. Tehdy i pak později, kdy jsem ve své službě představené SSJ P. Roberta léta často doprovázela na cestách, jsem vnímala jeho štěstí být na tomto místě.

Každý člověk má svá místa, kam se rád vrací, protože mu připomínají, co zde zažil, s kým se setkal, čím byl obdarován. Co to bylo pro P. Roberta? Jednoznačně Mariánská Hora. A proč právě ona? Kdo ho znal jako mladého muže, věděl, že není tuctový. Kdo ho poznal už jako kněze po umožněném návratu z ciziny po pádu totality, snadno vycítil jeho zapálenost pro Boha a lásku k jeho povolání. Stal se knězem kněžovitým, jak o takových kněžích ráda mluvila jeho maminka. Nebylo pro něho nic většího. Se srdečností a přímostí jemu vlastní rozdával své životní štěstí všem, kdo se s ním setkali.

Jsem přesvědčena, že historie jeho kněžského života se začala psát právě na Mariánské Hoře, dávno předtím, než stál za oltářem. Dnes už se ho bohužel nikdo nemůže zeptat, jak to všechno s jeho povoláním začalo, Bohu díky si ale v cizině sám pro sebe – aby nezapomněl, protože počítal s tím, že se nebude moct nikdy vrátit – zapsal své vzpomínky. V nich se najdou místa, která o významu Mariánské Hory v jeho životě tiše, a přesto mocně promlouvají. Proto si dovoluji předat mu slovo:

„Mariánská Hora byla pro mě pojmem od dětství. Nedělní vycházky s rodiči směřovaly velmi často na ni. Tajemná atmosféra mariánské svatyně, kde mi nic neušlo – plechové květiny na německém oltáři, pokladnička ve tvaru kostelíka, prskající svíčky, rozbité vázičky, varhany a měchy za nimi, které se musely šlapat, poněvadž na Mariánské Hoře nebyla elektrika, bzučení much na oknech i šumění lip kolem kaple... To všechno splývalo v jedno a tvořilo jakousi kulisu k mým modlitbám, které jsem úměrně svému věku zde vykonával.

Velmi brzy ztratila pro mě význam hospoda vedle kaple ‚U Vyprachtických‘ s limonádami a sodovkami. Pokud to bylo v raném dětství s rodiči, byla ještě vrcholem vycházky-poutě. Později jsem se jí prostě vyhýbal a nenápadně vklouzl do kaple, kde mě přitahovala uprostřed kaplička se soškou Panny Marie Celenské nebo

socha Panny Marie na levém postranním oltáři u sakristie. Zde to bylo, kde jsem se, pokud nikdo v kapli nebyl, zasvěcoval Panně Marii. Zde jsem formuloval své modlitby za své kněžské, řeholní a misionářské povolání, zde jsem předkládal Panně Marii ke schválení svůj dětský breviář, který jsem si sám sestavil.

Na Mariánské Hoře jsem se také připravoval na první svatou zpověď. 3 × jsem ji tam s ostatními dětmi ze zabrané části Černné, která patřila do Sudet, opakoval, než jsem přistoupil k 1. svatému přijímání. Na Mariánské Hoře jsem začal nejdříve i ministrovat.

Mariánská Hora měla pro mě ještě jinou velkou přitažlivost. Byl to starý kostelník Kyrál. Pro mě byl jakými reprezentantem mnichů. Byl zbožný. Denně chodil z Mariánské Hory až do farního kostela na mši svatou. Na Mariánské Hoře, kde měl svoji ‚poustevnu‘, mi dovolil ho navštěvovat. Vázal knihy. I tomu jsem se u něho přiučil. Dovolil mi také zastupovat ho v jeho boudě u kaple, kde prodával svaté obrázky, pohlednice a různé jiné předměty. Myslím, že jsem v jisté době snil i o tom, že bych byl ‚Kyrálem‘.

O prázdninách jsem chodíval hodně na Mariánskou Horu. Byly to moje soukromé vycházky a poutě. Často již za večera, večerním tichým krajem jsem stoupal vzhůru lesem ke kapli a postál u zavřených dveří. Osvěžoval jsem se na tomto posvátném místě nejen na duši a na duchu, ale i na těle. Mariánská Hora měla velký význam pro můj duchovní růst. Stala se tím kouskem země na této zemi, kterému říkám rodný kraj. Myslím-li dnes na svůj domov, pak je to právě cesta z naší chalupy na Mariánskou Horu a zpět a všechno, co je z této cesty vidět.“

Proto nepřekvapí, že když se P. Robert stal v červenci 1970 v Innsbrucku knězem a příbuzní se nemohli na svěcení a primici vydat, sešli se jeho sourozenci s rodinami a maminkou a slavili s P. Ptáčkem jeho primici na Mariánské Hoře. O 25 let později za stříbrné kněžské jubileum už P. Robert mohl poděkovat

„své“ Panně Marii, Matce povolání, jak ji nazval, sám. Lásce k ní naučil i nás, sestry Ježíšovy. Proto vnímáme pozvání P. Lukeše a farnosti sem přijít a působit jako dar a úkol. Jak příhodně píše v Poutníku ze září 2014 o Mariánské Hoře p. Jansa: „Panna Maria si své poutní místo vybrala, ochraňuje je a přimlouvá se za své ctitele.“ Věřím, že to bude dělat i nadále. Ano, „Panno Maria, žehnej nám a tomuto kraji!“

Sr. Marie Čeganová

Rozhovor Poutníka

... s prof. Františkem Vaníčkem

Milí čtenáři,

dosud jste se mohli v našich poutnických rozhovorech seznámit s životní náplní osobností, které jsou neodmyslitelně spjaty s naší farností. Tentokrát hranice naší farnosti opustíme, ale nebude to zase tak daleko. Hranice diecéze nepřekročíme. Pro letošní třetí číslo Poutníka na naše otázky odpovídal někdejší děkan Pedagogické fakulty a současný prorektor Univerzity Hradec Králové, ale také velký patriot města Letohrad a uznávaný český varhaník, profesor František Vaníček.

Takže... jaký je život, jenž je s varhanami spjatý opravdu pevně a těsně?:

Pane profesore, milý strýčku,

když se řekne „strejda František“, řeknu si: „varhaník!“. Proč sis vybral právě varhany a co tě k nim přivedlo?

Varhany jsem vždy obdivoval, doslova mne fascinovaly. Jsou něčím nadpozemským. Dokáží člověka nadchnout, ohromit, ale i rozplakat. K varhanám mě přivedli vlastně rodiče, protože mě dali do hudební školy na klavír a můj učitel hrál právě také na varhany. Tak bylo jenom otázkou času, kdy mě zavede i na kůr. Stalo se tak a postupně se varhany staly mojí radostí, koníčkem i povoláním zároveň. Pravda, před rokem 1989 to byl poněkud problematický nástroj...

Jaké byly ty začátky, kolik ti bylo, když ses poprvé usadil k varhanám a které varhany to vlastně byly?

Bylo mi asi 10 let a začínal jsem hrát na malé varhany kostela svaté Kateřiny v Letohradě – Kunčicích. Tam jsem potom také začal hrát při liturgii. Pamatuji se, jak si ze mne a tehdy čerstvého pana faráře Karla Moravce dělal tehdejší letohradský pan farář Petr Ducháček legraci, že tam posílá na mši začátečníky.

Co jsi studoval a jak dlouho?

Šest let jsem varhany studoval na Konzervatoři v Pardubicích a poté ještě čtyři roky na AMU v Praze. Půl roku jsem strávil v holandském Utrechtu na Akademii umění a následovalo ještě pětileté doktorské studium oboru Hudební teorie a pedagogika na Univerzitě Karlově v Praze.

Jaké jsi měl zázemí (co rodiče, nástroj...)? Kolik času věnuješ cvičení?

Měl jsem štěstí na výborné rodinné zázemí, rodiče mě vždy podporovali a podporují vlastně dodnes. Věnovat se profesionálně hudbě totiž skutečně znamená změnit harmonogram, a to nejen svůj, ono to ovlivní i okolí. Během studia na konzervatoři i na AMU jsem musel cvičit až 6 hodin denně. Dnes se snažím každý den alespoň 2 hodiny, což je někdy vzhledem k dalším povinnostem těžké. Je potřebný pravidelný, nejlépe každodenní kontakt s nástrojem. U varhan je to ještě poněkud složitější, protože na pořízení domů jsou poněkud nákladným nástrojem. Naštěstí dnes již existují kvalitní digitální nástroje, které téměř dokonale simulují nástroje klasické. Jeden takový nástroj mám doma, a to je neskutečná výhoda a radost.

Jaká je tvoje koncertní činnost?

Koncertní činnosti se věnuji prakticky od doby studia. Mám za sebou více jak 2 tisíce sólových varhanních koncertů na festivalech po celém světě, dále několik sólových CD. Ale spolupracuji také s mnoha sólisty. Vzhledem ke své manažerské práci na Univerzitě Hradec Králové (2016-2024 děkan Pedagogické fakulty, od 07/2024 prorektor UHK) se sám divím, jak to vůbec stíhám. Ale koncertování a s tím spojené cestování mne moc baví a vlastně je to pro mne relax.

V kolika zemích jsi hrál na varhany a kde se ti nejvíce líbilo? Kde je o varhany zájem?

Hrál jsem ve většině evropských zemí, v Asii - například v Japonsku nebo Jižní Koreji, Austrálii, Severní Americe a letos mi na pomyslnou koncertní mapu přibude ještě Jižní Amerika. Tak mi tedy bude chybět už jenom Antarktida ☺. Velký zájem o varhanní koncerty je tradičně v Nizozemí, hojně navštěvované jsou koncerty ve Francii a tradici mají také v Německu. Hezké vzpomínky mám na Austrálii – krásná příroda, milí lidé... Na koncerty tam přicházelo hodně krajanů. Varhany tam mají vesměs moderní, ale byly to vždy překrásné nástroje. Dnes moc rád a často jezdím především na Taiwan. Lidé tam varhany a českou hudbu doslova milují.

Kolik jsi toho procestoval letos a co tě ještě čeká?

Letos mám za sebou už 30 koncertů po Evropě, hlavně Francie, Itálie, Německo, Polsko... Zrovna teď odpovídám na vaše otázky z koncertů v Dánsku. A čeká mne letos ještě především koncertní cesta po již zmíněné Jižní Americe, kam se moc těším.

Když navštěvuješ tolik zemí, kolik vlastně ovládáš jazyků?

Znalost jazyka často otevírá možnost vůbec někde hrát. Asi nejvíce ovládám němčinu, do německy mluvících zemí jezdím nejčastěji. Dále je pro mé koncerty nezbytná francouzština. A protože jezdím po celém světě, tak samozřejmě angličtina.

A co polština? Slyšel jsem tě mluvit polsky! ☺

Polština je moje hobby. Často do Polska jezdím hrát koncerty. A ona je jednak taková „nakažlivá“ a především je hodně muzikální, zpěvná. Třeba jako italština. Mluvit polsky je radost. ☺

Někteří z našich čtenářů tě možná budou znát také jako zakladatele a organizátora Mezinárodního hudebního festivalu Letohrad. Jaká k němu vedla cesta?

Z Letohradu pocházím, Letohrad mám rád. Tamní starosta Petr Fiala rád a často říká, že jsem možná největším patriotem Letohradu. Vždy jsem si přál, aby byl Letohrad kulturním centrem regionu. A když nebyl, musel jsem tomu nějak pomoci. Již před rokem 1989 jsem se snažil v Letohradě pořádat koncerty tzv. vážné hudby. Po uvedeném roce pak započal pravidelný festival, nejprve čistě varhanní, poté se akce změnila na Mezinárodní hudební festival – Letohrad a postupně se z malé spíše regionální akce stal významný prestižní festival, z čehož mám samozřejmě velkou radost. Letos máme za sebou 33. ročník. ☺

Jak náročná je to práce, co se týká její organizace?

Samozřejmě, že je to velmi náročné. Je to prakticky celoroční práce, dlouhodobá příprava... A v průběhu samotného festivalu to je zase práce na 24 hodin denně. Opět musím poděkovat za podporu celé své rodině. Bez její podpory by to opravdu nešlo!

Jak vlastně vybíráš umělce, kteří budou hrát na Mezinárodním hudebním festivalu?

Při výběru umělců na MHF čerpám především z kontaktů z mých koncertních cest po celém světě. To doplňujeme pozváním i významných českých umělců. Snažím se, aby festivalová nabídka byla pestrá a mohl si vybrat opravdu každý. Aktuální ročník festivalu naleznete vždy na webu www.mhf.letohrad.cz

Už zná festival svůj program pro rok 2025? Na co bys čtenáře už teď pozval?

Na programu MHF 2025 intenzivně pracujeme. Ale již nyní mohu prozradit, že na zahajovacím galakonzertě festivalu vystoupí v sobotu 31. května 2025 v DK Letohrad Felix Slováček ml., Anna Slováčková a další sólisté spolu s Filharmonií Hradec Králové a představí velice pestrý a lákavý program.

Jak známo, MHF Letohrad zdaleka není jen letohradskou záležitostí. Vždyť na program jsou obvykle i koncerty v Lukavici, Jablonném nad Orlicí, Horní Čermné, Výprachticích nebo na Hoře Matky Boží u Králík. Možná by někoho z našich čtenářů mohlo zajímat, proč někdy MHF Letohrad nezavítal do některého z našich „dolnočermenských“ kostelů? Ale myslím, že odpověď znám – je to kvůli varhanám, že? 😊

Ano, tak trochu tomu tak je. Ale uvidíme, třeba se v budoucnu naskytne příležitost.

Je v nejbližší době nějaká příležitost, kde by si tě mohli naši čtenáři poslechnout?

V letošním roce již asi v ČR bohužel ne, uvidíme. Ale v příštím roce zase budou koncerty i doma – např. Děčín, Slavonice atd. Ale vždy také jednou za několik let vystupuji i na MHF Letohrad, tak to bude asi nejlepší příležitost. Zda to bude již v roce 2025, zatím nevím.

Měl bych na tebe ještě jednu možná trochu záludnou otázku. Jsi také pedagog, máš představu, kolik už jsi vychoval nových varhaníků?

Ano, v rámci výuky varhan na univerzitě je to přes 30 varhaníků. Nevychováváme sice davy, ale tito lidé, jak je s radostí sleduji, u varhan zůstávají, věnují se pedagogické činnosti a většina z nich se věnuje také práci chrámového varhaníka.

Snad můžu říct, že jedním z vrcholů Tvé kariéry bylo jmenování profesorem pro obor Hudební umění – varhany v prosinci 2022. Můžeš nám říct, co to obnášelo a jak na to vzpomínáš?

Kariéra je v životě samozřejmě jenom „polní tráva“. Toto je důležité pro akademický život. Je to potřebné z hlediska akreditací a prestiže univerzity. Obnáší to předložení soupisu v mém případě umělecké činnosti, včetně recenzí, nahrávek. Poté vše posoudí odborné komise, umělecké rady (v mém případě AMU) a pokud je vše

pozitivní, předají k závěrečnému vyřízení panu prezidentovi. Je to docela dlouhý a náročný proces.

Hraješ raději sólové koncerty, nebo jsou ti milejší třeba doprovody mší?

To se takto nedá říci. Oboje je krásné a obohacující. Oboje lze taky dělat dobře i špatně. Vše je pro mne důležité. Jen pro množství koncertů vlastně ani nemám moc času hrát na mších.

Vždycky mě taky zajímalo, jestli se varhanní hudbě věnuješ především po stránce jejího studia, interpretace a výuky, nebo jestli jsi někdy také skládal nebo aranžoval?

Na to bohužel nemám čas. Vedle interpretace se totiž musím věnovat svojí pozici na univerzitě, a to mne časově zcela pohlcuje.

A na závěr snad ještě - máš nějakého opravdu oblíbeného autora nebo skladbu? A co varhany, jsou u nás nebo ve světě nějaké, které tě opravdu nadchly a ke kterým usedáš vždycky rád?

Jako patriot Orlicka miluji hudbu Petra Ebena, rodáka ze Žamberka. Ten je především ve světě velice ceněným autorem. Snažím se vždy na program zařadit nějakou jeho skladbu. A neoblíbenější varhany – asi ty v Notre Dame v Paříži, kde jsem hrál již 3 koncerty. Pak

přišel požár, varhany však snad neponičil, a tak se těšíme, že tyto vzácné varhany příští rok zase rozezní obnovenou katedrálu Notre Dame.

Měl bys pro naše čtenáře ještě nějaké poselství nebo vzkaz třeba ohledně vážné hudby?

Poselství ne, to ať činí jiní. Ale rád bych všechny pozval na letohradský festival, třeba do Horní Čermné. Přijďte si poslechnout krásnou hudbu. Takže tím vzkazem možná je – nebojte se vážné hudby, je krásná a povznášející!

Nezbývá, než ti poděkovat za odpovědi na otázky pro náš farní časopis a popřát ti mnoho dalších úspěchů nejen na poli varhanní hudby a její popularizace. Děkujeme.

Také moc děkuji a zdravím všechny přátele do Dolní Čermné.

Otázky připravili František, Honza a Miša Marešovi.

Ze života farnosti Noc kostelů 2024

V pátek 7. června letošního roku proběhla také za účasti naší farnosti celorepubliková kulturní akce „Noc kostelů“. V tomto roce bylo přihlášeno 1854 kostelů a modliteben a zaznamenáno více než 420 000 návštěvnických vstupů.

Historie se začala psát v roce 2005, kdy proběhla první Noc kostelů ve Vídni. Již o rok dříve však nechal kostelník v jednom z vídeňských kostelů večer během úklidu kostel otevřený a přitom zjistil, že otevřené dveře ve večerní atmosféře jsou pozváním pro

kolemjdoucí vstoupit. Během čtyř let se akce spontánně rozšířila do celého Rakouska.

V roce 2009 Noc kostelů „překročila hranice“ a poprvé se konala v České republice, kdy se návštěvníkům otevřelo 25 kostelů v brněnské a 9 kostelů v plzeňské diecézi. V roce 2010 se již otevřely kostely a modlitebny v celé České republice.

Letos v naší farnosti se zajištěním akce pomáhal 6. skautský oddíl z Dolní Čermné. Za pomoci dětí, vedoucích a farníků byly otevřeny dva kostely. Kostel sv. Jiří v Dolní Čermné

a kostel sv. Františka Xaverského v Petrovích. Celkem 30 dětí ze dvou družinek skautů – mladší Lamy a starší Kobry zajistilo hlídání kostelů v časech od 21 hodin do půlnoci. Děti se zde střídaly po menších skupinkách. Nejen návštěvníci ale i samy děti tak měly možnost si kostely prohlédnout při neobvyklé noční atmosféře. Kdo neusnul, mohl se zúčastnit závěrečného pozháňání s písněmi a kytarou, které nám připravil otec Jenda.

V příštím roce se bude Noc kostelů konat v pátek 23. května 2025.

Šárka Benešová

Farní společenství starších uskutečnilo dne 1. června 2024 pout' za bývalým kaplanem v Červeném Kostelci o. Janem Lukešem,

který nyní působí jako farář ve farnosti Dolní Čermná.

Účastnilo se 44 farníků z Červeného Kostelce a 5 farníků z Horní Radechové. Po celou cestu autobusem přeno. Jáhen Otík Regner vedl modlitbu růžence, a tak cesta rychle utekla.

V Dolní Čermné nás uvítal u kostela o. Jenda, měl otevřenou náruč pro všechny. Hned po příjezdu přestalo pšret a pěkné počasí vydrželo po celý den.

Otec Jenda za všechny sloužil mši sv. ve farním kostele sv. Jiří v Dolní Čermné. Mše sv. byla za doprovodu mladé kytaristky a kostelnickou službu vykonávala mladá slečna. Přednášku o historii Čermné a kostela měl místní farník, který by dovedl mluvit k tématu celé hodiny.

Následně se přejelo autobusem do filiálního kostela sv. Františka Xaverského v Petrovicích. V místním kulturním domě byl zajištěn oběd pro všechny, včetně společného posezení, Obsluhoval nás sám pan starosta obce.

Potom byl odjezd do poutního kostela Narození Panny Marie na Mariánské Hoře. Zde jsme si zazpívali Bavorské litanie. První písemné zmínky o srazech poutníků putujících do Maria-Zell v Rakousích, zde na Mariánské Hoře, jsou z roku 1780. Slavné poutě se zde konají od r. 1885, kdy je ustanovil hradecký biskup Josef Jan Hais k počtě 1000. výročí smrti sv. Metoděje. Tehdy se zde sešlo na 50 000 poutníků a 42 kněží. Rok co rok se zde v neděli po 8. září (slavnost Narození Panny Marie, jíž je kostel zasvěcen) scházejí poutníci nejen z dolnočermenské farnosti, ale i ze širokého okolí.

Pokračovalo se do filiálního kostela sv. Jan Křtitele ve Verměřovicích.

Závěr cesty byl v muzeu betlémů v Letohradě, včetně prohlídky muzea starých řemesel (tj. vozovna - zemědělství, hasiči, funebrák).

O. Jenda Lukeš měl program perfektně připraven, obohatil nás svým optimismem, nasazením a ve všech kostelích je vidět, že probíhají rekonstrukce interiérů, vybavení, vnějšího vzhledu kostela apod.

Všichni účastníci poutě o. Jendovi děkují za slouženou mši sv., za jeho požehnání na další cestu životem pro každého z nás. Přejeme mu hodně sil, zdraví a vyprošujeme Boží požehnání.

převzato z Červenokosteleckého zpravodaje č. 7/8/2024, příspěvek Jany Křečkové

Farobyť? Dvakrát, prosím...

Po loňské zkušenosti jsme se s nemalým nasazením pustili do přípravy letošních táborových radostí.

Téměř hned, jak jsme začali o tábore mluvit, začali se nám hlásit zájemci, což vyústilo v nápad udělat tábory dva. První 5. - 9. 8., druhý o týden později.

Z několika témat byl vybrán návrh Aličky – Podobenství.

Na nemnoha poradách byl dán dohromady scénář s rozpracovanými tématy dne i aktivity s tím spojené. Zdálo se, že jsme připraveni na všechno. (Jak naivní představa...)

Pravidla pro přežití:

⇒ **Šéfové mají vždycky pravdu! Pokud ji nemají, stejně mají vždycky pravdu.**
/Zajímavé, s úsměvem to respektují!/

Ale kdyby ji náhodou doopravdy neměli, jemně jim to naznačte:-))

⇒ **Nadávký, jízlivé poznámky, urážky, neslušná slova... budou po zásluze oceněna výplachem úst mýdlovou vodou, aby ta špína nepřešla z úst do celého organismu.**

A protože je to záchrana od zlého, za tuto službu láskyplně a procítěně poděkujete!

⇒ **Ohleduplnost je samozřejmostí.**

V případě, že samozřejmostí není, přijde úkol na osvojení této praktické vlastnosti.

⇒ **Rozbití, zkažení, spletení čehokoli není problém, problém je, když to nepřiznáte.**

Chyby dělá každý a je dost možné, že chyba je lehce napravitelná...

⇒ **Když někomu nechtěně ublížíte, nezapomeňte se omluvit!!!**

Zapomenete-li se omluvit hned, určitě je možné tuto věc napravit v jakýkoli jiný čas!

A samozřejmě

⇒ **Každý si po sobě uklízí, není-li čuně!...**

Je-li čuně, patří do chlívku, ne na faru:-) */Během tábora se ukazuje, že toto pravidlo je jaksí neplatné.../*

Pondělí se nese v duchu seznamování - mimo pravidel a všech zúčastněných táborníků také s Bohem při mši svaté a Jeho chrámem (po mši svaté). Otec Jenda nás s úsměvem provedl obojím.

Po obědě si vyprávíme příběh o Rozsévači, o vhodném místě k růstu a o zrnu, které je-li ve vhodném prostředí, roste, i když nic není vidět. I my zaséváme zrno a dáme veliký pozor, bychom ho vložili do hlíny a zalévali (zalévání je ale od samého počátku na zodpovědnosti těch, kteří ho zaselí).

Odpoledne starší účastníci tábora (od 9 let) opylují květinu. Zahradníci by to s největší pravděpodobností tak nenazvali, protože se ke květině, která uprostřed trávníku nastavuje své okvětní plátky slunci, mohou přiblížit jen levitováním či takovými prostředky, aby nešlápli na trávu, nicméně pylu musí být na květu co

nejvíce (při porovnání 1. a 2. tábora druhý s předstihem vítězí), mladší pak sbírají úrodu, pyl z květin, přičemž některé květiny jim utíkají.

Druhý den je téma moudrý a nemoudrý stavitel. Předvídatost a stavitelské schopnosti jsou velmi žádané. Cílem je postavit co nejvyšší, nejpevnější a nejkrásnější stavbu. Materiál lze „koupit“ za splnění úkolu. Čím žádanější materiál, tím těžší úkol. Proto také vznikají videa, kde některý ze stavitelů zničehožnic vyběhne na nejlépe viditelné místo a co mu síly stačí, zakřičí: Písek je nejlepší svačina nebo Mám blechy, či Připadám si jako žízala. Silnější náтуры sdělují, že Cyril s Metodějem byli taky veverka... Zaznívá nepřeborné množství pozoruhodných výkřiků, pokud zrovna neslyšíte jiné stavitele, jak pění ódu na některého z vedoucích. Odpoledne se projevuje stavitelství v lese (1. tábor), kde vzniká kostel, hřbitov, dům, křížová cesta i cesta pro manžele a jiné podobné stavby. Cestou domů jsou vyzváni, aby si sbírali co

nejvíce věcí a brali je s sebou... Bez hlubšího vysvětlení sbírají a nesou z lesa od kempu po odpoledním slunci klacky, kameny, listí, ba i cihlu... Když dojdeme do lesíka u fary a každý zde má složit své břímě, ukazuje se, že čím mladší, tím víc je jim jedno, kolik toho mají. Jaké je překvapení některých hromadičů, když jim začnu vyprávět příběh o bohatém bláznu, který celý život shromažďuje majetek, aby nakonec zjistil, že kvůli tomu hromadění vlastně nežil, byl opuštěný a zemřel, aniž si bohatství vůbec stihl užít. Chvilu, kdy těm neaktivnějším dochází, že se dřeli úplně zbytečně, je k nezaplacení...

Středa je nesena příběhem milosrdného Samaritána. Jdeme na výlet. S prvním táborem do Crku, s druhým k rybníku. Pokaždé ale najdeme člověka zraněného, zbitého ležícího na zemi. Uf! Co teď? Je potřeba mu pomoci! Na rady ‚Podívej se nahoru, ať víš, kam půjdeš‘ ani na úvahy nad tím, proč ho rovnou nehodili do rybníka, zraněný nereagoval. Starší tedy zkontrolovali životní funkce, společně také došli k závěru, že je nutné vyčistit rány a když přišel trochu k sobě, přemýšleli jsme, co dál. Naštěstí při prvním táboře jsme byli u Crku, kde je jak známo zázračná voda. K té byl zraněný donesen a ... zázrak jako blázen! Raněného voda postavila na nohy!!! I během druhého tábora u rybníka se zázračná voda našla. Naštěstí jsme ji nebrali z místního zdroje... Ale i tady měla úžasné účinky a raněného uzdravila!

Čtvrtek je den soudu. V bibli se mluví o nespravedlivém soudci, ale vytrvalé ženě, díky níž je nakonec spravedlnosti učiněno zadost. V našem provedení se soudí

postavy z pohádky o Červené Karkulce. Postavy jsou jasné: Karkulka, maminka a tatínek, babička, vlk, myslivec a ochránce přírody, soudce, zapisovatel a samozřejmě tribunál. U prvního soudu byl i holub, který následně zmizel a druhý týden nebyl k nalezení. Velký soudce, údajně spravedlivý, vyslechl verzi příběhu z úst každé postavy. Konečně se tedy dovídáme, jak to doopravdy bylo! Maminka Karkulky je fúrie (říká babička); důvod, proč si vlk oblékl babiččiny šaty, je ten, že se mu už dlouho líbily; na dotaz, jestli se soudu nezdá divné, že vlk se obléká do šatů, zazní, že kocour má taky boty; myslivec miluje babičku a tak ho její sežrání tak naštvalo, že se uchýlil k pomstě v podobě operace bez anestezie a do břicha vloženého kamení (naštěstí si s tím vlkův zažívací trakt poradil).

Vynesené tresty nad jednotlivými viníky musely být ne pomstou, ale snahou viníky napravit. Tak dostala například maminka za trest chodit s Karkulkou 3× týdně na návštěvu za babičkou – však ony se naučí mít se rády!, tatínek tři roky a 23 dní veřejně prospěšných prací u myslivce (ve druhé verzi dokonce půlroční sledování seriálu *Tak jde čas*), Karkulka by se měla stát skautkou, aby věděla, jak

se pohybovat po lese, vlk musí ke zpovědi a pak bude hlídacím psem u babičky...

Odpoledne jdeme utišit zjitřené emoce do lodiček na rybník. Při prvním táboře nás vyhnala bouřka, tak jsme si aspoň v suchu a bezpečí fary zhmotnili text *V domě mého otce* je mnoho příbytků. Při druhém táboře ale nebylo nic, co by nás od rybníka zahnal, tak se mohl uskutečnit i Velký rybolov, svačinka s bábovkou, která dusí a lodičkování, které bylo fajn i přes ohavné vedro, které lákalo být spíš ve vodě než na lodi.

Po mši svaté jsme místo čištění zubů a uléhání ke spánku poznávali čtyři živly: oheň, vzduch, zemi a vodu. Oheň nám umožnil povečeřet opečené buřty, a když jsme se při večerní procházce přesvědčili, jak důležité a nádherné všechny živly jsou, teprve tehdy jsme se mohli s klidem a využitím tří posledních uložit ke spánku a nechat se ukolébat vyprávěním pohádky pátého živla – otce Jana. Když opravdu všichni usnuli spánkem spravedlivých, ukázalo se, že je nutné najít Světlo. Jenže abychom takový úkol zvládli, je důležité umět se ovládat, umět komunikovat v lásce, projevit odvahu a nadšení a především toužit po světle, po tom pokladu všech pokladů. Proto byli vzbuzeni nejstatečnější ze statečných, aby se pokusili druhým

Světlo přinést. Ne, že by se to obešlo bez komplikací. Někteří nechtěli o vylezení ze spacáku ani slyšet. Jistě ze skromnosti, protože se na tak vznešený úkol necítili, ale naše podpora a motivace v tomto směru velmi pomohla (vysypání ze spacáků je docela účinné povzbuzení) a tak s velkým nadšením a velikou radostí (raději neuveřejním konkrétní nadšená slova) vyrazili do téměř půlnoční tmy. Když prošli polem pokušení a nepodlehli ani v poslední fázi laskavosti pokušitelů, mohli se vydat na další cestu s vědomím, že jsou silné osobnosti. I ti, kteří poslední nabídku pokušitelů přijali, nedopadli špatně, jen jim ta odměna, která byla sice lákavá, ale tvářila se jinak, než čím ve skutečnosti byla, způsobila prapodivnou pachut' v puse a jako bonus si museli znovu vyčistit zuby před spaním, že:-). Disputace s Nikodémem prověřila schopnost mluvit s druhými s úctou, přijmout i jiný názor, vyjadřovat svoji myšlenku bez urážky druhého. Nikodém, který věděl, že i my, jako on, hledáme Světlo pravdy, obdaroval nás loučemi. Jediný problém byl, že byly bez oleje a tedy byly jen příslibem světla. Důležitá teď bude naše vytrvalost – zůstat na cestě, i když je tma, hledat prostředky a cestu ke světlu. Jdeme tedy dál, ve tmě jsou nejasné obrysy postav, nenecháme se tím znervóznit či odvrátit od cesty. Hledáme místo, kde by bylo možné získat olej. Nechceme být jako pošetilé panny, které si ho včas nepřipravily. V dálce na kopci svítí maličké světýlko. Znamená to ale jít tmou a mokrem... Po naplnění loučí je už jasné, kde můžeme světlo získat. Jdeme samozřejmě ke kostelu. První parta trochu neochotně, v druhém táborovém běhu dost vesele. Jít pro Světlo do kaple svaté Barbory je jen pro silné povahy. Zažehnutá louče ale vypovídá o statečnosti a odvaze! U druhého tábora skoro není možné se při vši důležitosti okamžiku nesmát. Jdeme poděkovat za Světlo a se světlem ke kříži u fary. Když jako díky zpíváme písničku „Když máš radost a víš o tom, zatleskej“, ozve se z přilehlého lesíku zatleskání. I napodruhé. Jsou mezi námi i takoví jedinci, že se rozhodnou se jít do té tmy podívat...

Páteční den je nesen příběhem o Dobrém pastýři. Po svačince odcházejí po vzoru Dobrého pastýře hledat ztracenou ovečku. Cestou musí samozřejmě překonávat překážky, plnit úkoly, ale když se vrátí, čeká je truhla, ne ovečka. Ke všemu je čas, kdy musíme jít na oběd, obsah tedy poznají až cca hodinu po jeho objevení. Smíření se situací odchází na oběd. Když se vrátí a nahlédnou do truhly, je tam, věřte nebo ne, ovečka pro každého.

Den i tábor zakončujeme vodními bombami, zmrzlinou a požehnáním.

Honzík se loučí slovy: Tak ahoj příští rok! A já dodávám – dá-li Bůh, pak s radostí!!!

Anna Motlová

Putujeme s Poutníkem

Krkonošské putování

Letos v pondělí 8. července odpoledne otec Jenda s mým manželem Honzou vyzvedli v půjčovně v Řetové dvě auta, která byla zapůjčena, aby nás vozila na farní dovolenou. Vše začalo mnohem dříve.

Otec Jenda má nás, své farníky, rád a vyhledává příležitosti, aby s námi byl co nejvíce.

Už někdy v zimě dal návrh - co takhle prožít pár dní společně. Přihlásilo se nás 12 a přes WhatsApp jsme se domlouvali, kam vyrazíme. Zvítězila místa rodiště otce Jendy, tedy Krkonoše.

To pondělní odpoledne jsme čekali trochu s napětím, jestli se do aut vejdem: znáte to - snažíte se sbalit to nejdůležitější a naráz se nestačíte divit, co toho je:) Ale obavy byly zbytečné, byly zapůjčeny 2 devítimístné dodávky. Jednu řídil otec, ten posbíral ovečky po Čermné, tedy Aničku, Elišku, Helču, Hanku a Magdu s Pavlem. Do té druhé naložil Honza další po Turecku - Martu, Mirku, Bohušku se Štěpánem a moji maličkost.

Dorazili jsme do Jablonce nad Jizerou k faře, kde se nás osm ubytovalo a měli jsme zde společné snídani i večere. Další čtyři lidičky byli ubytováni na faře ve Mříčné a mezi těmito farami, vzdálenými asi 17 km, leží obec Peřimov, kam domů jezdil na noc složit hlavu otec Jenda.

Večer jsme v kostele sv. Prokopa v Jablonci, který je hned vedle fary, při společné modlitbě děkovali a svěřovali Bohu náš společný čas. Po té následovala krátká domluva, v kolik se ráno sejdem k ranním chválám a snídani a vyrazíme na výlet. Představa brzkého vstávání nás moc netěšila, ale v úterý jsme za to nakonec byli vděční.

Ráno se nám podařilo vyjet v osm a za hodinu jsme parkovali v Peci pod Sněžkou. Výstup na Sněžku (byl vcelku rychlý - lanovkou☺) bolet asi nejvíce peněženku, ale už kolem desáté jsme se kochali na nejvyšší hoře Česka. Pokud si ze školy pamatujete, že měří 1602 m, není to pravda. V roce 2014 pan Vladimír Hlavsa z Verměřovic ji přeměřil a od té doby se uvádí, že měří 1603 m. Počasí nám přálo, viditelnost byla skvělá. Kolem poledního jsme sjeli dolů a před lanovkou se pekla pořádně dlouhá fronta. My jsme se, ale po pár metrech chůze, mohli pohodlně usadit v chládku na zahrádce horské chaty Betyna, kterou vlastní bývalí farníci otce Jendy, a my byli jeho hosty. Dobře jsme poobědvali a bylo tam moc milo - díky, otče.

A pak hurá na bobovou dráhu. No, nakonec jsme se odvážili jet jen čtyři, ti tři si to náramně užili, já se pořádně bála, celou cestu brzdila a omlouvám se mladíkům, co jeli za mnou.

Z parkoviště ve Spáleném Mlýně se většina z nás vydává na procházku ke kostelu sv. Petra a Pavla, který má být vzdálen jen 2 km. Sluníčko pálí, stoupáme stále do kopce a kostel stále nikde.

I naši nezdolatelné „sestře v akci“ Mirce docházejí síly, ale přece to nevzdáme! Odměnou nám je otevřený a velice pěkný kostel v Malé Úpě. Osvěžující chládek, chvíle ztišení, modlitby i zpěv písně 891 z Kancionálu dobíjejí naše baterky. Cesta zpět je pohodová, žasneme nad nádherou přírody. Na zápraží jedné hospůdky si pochutnáváme na zmrzce, kterou všem platí Mirka - díky. U aut na nás trpělivě čekají ostatní z výpravy. Den končíme mši svatou a společnou večeří.

Středu začínáme chválami, snídaní a vydáváme se do Harrachova. Prohlídka sklárny, brusírny, muzea i prodejny stojí opravdu za to. Na oběd nás otec Jenda

nasměroval do Kořenova. Byli jsme mile překvapeni rychlou obsluhou, příjemným prostředím, výborným jídlem i přijatelnou cenou.

K Mumlavským vodopádům jdeme kamenitou lesní cestou a tam je opravdu živo. Někteří zůstávají stát na mostě, odvážnější se jdou zchladit až přímo k vodopádu. Samozřejmě se také fotíme - „... aby byla fotka do Poutníka“, jak říká Štěpán, při každém focení.

Zpět se vracíme po asfaltce. Auty projíždíme Harrachov a stavujeme se v kostele sv. Václava.

A ještě se jedeme podívat do Příchovic. Někteří zavítají do muzea Járy Cimrmana, další si vychutnávají kávičku a nanuky. Společně si prohlížíme opravený kostel v Příchovicích, a díky otci Jendovi jsme mohli navštívit i mládežnické středisko Křížovatka.

Následuje procházka po osadě Jizerka, kterou zkrátily honící se mraky a blížící se bouřka. Vůbec nám tedy nevadilo, že městečko Rokytnici nad Jizerou jsme si prohlíželi při pomalé jízdě auty. Zaparkovali jsme u kostela sv. Michaela Archanděla, srdcovky otce Jendy - byl tady pokřtěn a zde slavil svoji primiční mši svatou... Venku lilo, bouřilo, ale nám bylo při mši svaté moc hezky.

Tuším, že jsme si všichni uvědomovali vzácnost kněžství otce Jendy i daru společenství.

Tato skutečnost nás provází i při mši svaté v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské v Mříčné, kde začínáme další den. Opravu tohoto kostela má na svědomí právě otec Jenda a tak bylo velice zajímavé i jeho vyprávění o tomto díle i o vedlejší faře, kde jsme si po mši pochutnávali na pozdější, ale výborné snídaně.

Procházka městem Jilemnice vyplnila čas do 14. hodiny. V Poniklé jsme na tuto dobu měli objednanou prohlídku Rautisu – rodinné firmy, která jako jediná na světě vyrábí perlové ozdoby. Díky průvodkyni s hereckým talentem, to bylo opravdu skvělé. Na Benecku je také krásně a otec tam má kamarádku, která provozuje káry. Sice už měla končit denní provoz, ale my jsme srdečně vítáni a povzbuzováni k tomu,

abychom to všichni vyzkoušeli. Hezky se dívalo, jak odvážlivci frčí dolů a zpět je vytahuje lano ☺

Čtvrtek končíme posezením pod pergolou u Lukešů. Ta je opravdu velká a prostorná. Rodiče otce i jeho sestra s manželem mají ale hlavně široká a otevřená srdce. Nahrnuli jsme se tam všichni, takhle ve všední den večer kolem sedmé a byli jsme srdečně přijati a pohoštěni - výborná kávička, buchtička, pivečko, vínečko... Bylo opravdu veselo, jejich dvě holčičky si užívaly svého strejdy Jendy a čas běžel jako splašený. Loučili jsme se za šera a na fary dojeli za deště a úplné tmy.

Lukešovi - děkujeme!

V pátek jsme posnádali, sbalili si věci, naložili se do aut a zamířili k hradu Pecka.

Prohlídka byla zajímavá, součástí bylo i šermířské vystoupení a návštěva sklepení. Na oběd jsme se stavili v Hořicích v restauraci Staré časy, Štěpán si i zde pochutnal na smažáku, už čtvrtém v tomto týdnu ☺ Na benzínce řidiči dotankovali nádrže a ujížděli jsme domů. Škoda, že jsme se rozloučili jen v rychlosti, ale čas nás velice tlačil. Do 16. hodiny měla být auta vyčištěná a vrácená v půjčovně.

Všichni se přidáváme k poděkování, které poslala Bohuška:

„Úžasný, nádherný... já klekám před trůnem Tvým, Bože! A otci Jendovi skládám poklonu za nápad a odvahu, vydat se s naší družinou na vrcholky naší vlasti i našich možností (a neschopností) a že neztratil úsměv:) snad ani dnes. Také veliké díky všem za radost z překonávání sebe sama i snášení a nesení všeho společně!“

Marie Moravcová

Žehnání dopravních prostředků a letních cest 30. 6. (foto: L. Ešpandrová)

Farní dovolená v Krkonoších 8. - 12. 7. 2024

Zadní strana: Mše svatá v Hůře 21. 7. 2024 (foto: F. Mareš)

Farní tábor - srpen 2024 (foto: A. Motlová)

Poutník 3/2024

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 256043012/0600

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 250 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisků: 26 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spolupráce, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **19. 11. 2024**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu